

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΩΝ ΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΕΝΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Τα ρωμαϊκά πλοία πλησιάζουν την πόλη των Συρακουσών. Εξήντα πεντήρεις, επανδρωμένες με 420 στρατιώτες η καθεμία, έχουν παραταχθεί μπροστά από τα τείχη της πόλης. Έπειτα από διαταγή του στρατηγού Μάρκελλου, έχουμε φροντίσει, ώστε να δεθούν μεταξύ τους ανά δύο, οχτώ πεντήρεις, σχηματίζοντας έτσι εξέδρες απόβασης, οι οποίες

καθιστούν την νίκη μας σίγουρη. Μάλιστα τα κουπιά των πλοίων έχουν αντικατασταθεί με σκάλες τόσο ψηλές όσο τα τείχη των αντιπάλων. Το σχέδιο αυτό μας δίνει σιγουριά και αυτοπεποίθηση. Ότι κι αν έχουν επινοήσει οι Συρακούσιοι για την άμυνά τους εναντίον μας, είμαι βέβαιος πως δεν θα μπορέσει να συγκριθεί με το στρατηγικό σχέδιο του αρχηγού μας.

Ο στόλος μας όλο και πλησιάζει τον στόχο. Όσο πιο πολύ πλησιάζουμε, τόσο περισσότερο εντείνεται το αίσθημα ενθουσιασμού, που επικρατεί στην ατμόσφαιρα. Μπορεί η μάχη να μην έχει καν ξεκινήσει, αλλά ο ρωμαϊκός στρατός είναι παραπάνω από σίγουρος για την επιτυχία του.

Οι αισιόδοξες σκέψεις μου διακόπτονται απότομα από ένα δυνατό τράνταγμα στο κατάστρωμα του πλοίου. Ξάφνου, ακούγονται φωνές πανικού. Το αίσθημα αυτοπεποίθησης αρχίζει σιγά σιγά να εξανεμίζεται και στη θέση του να διακρίνονται η σύγχυση και η απορία. Ο Μάρκελλος πασχίζει να επιβάλει την τάξη στο στράτευμα. Εγώ στέκομαι στη θέση μου απορημένος. Δεν μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει. Προτού μπορέσω να καταλήξω σε κάποιο συμπέρασμα, γυρίζω ξανά προς το μέρος των τειχών και τι να δω; Τα πλοία, που τα πλησιάζουν, έχουν ήδη κατατροπωθεί από κάποιου είδους μηχανήματα, τα οποία εκσφενδονίζουν γιγαντιαίους λίθους. Ο τρόμος όμως με κυριεύει, όταν βλέπω ότι αυτοί αρχίζουν να εκτοξεύονται και προς το μέρος των πλοίων που ακολουθούν. Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα βλέπουμε το διπλανό μας πλοίο να χτυπιέται από μια τέτοια τεράστια πέτρα. Το κατάρτι αρχίζει να πέφτει προς το μέρος μας. Ανήμποροι να αντιδράσουμε, σωριαζόμαστε στο κατάστρωμα και ο καθένας προσπαθεί να καλυφθεί όσο καλύτερα μπορεί. Η πρόσκρουση του καταρτιού με το σκάφος προκαλεί έναν εκκωφαντικό θόρυβο. Αμέσως, το πλοίο αρχίζει να γεμίζει νερά και να βυθίζεται. Ευτυχώς, καταφέρνω να γλιτώσω, πηδώντας τελευταία στιγμή στο νερό και ανεβαίνοντας σε ένα κοντινό πλοίο. Μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα ο στόλος μας τρέπεται σε άτακτη φυγή.

Η εξέλιξη της μάχης δεν θα μπορούσε να είναι χειρότερη... Οι μηχανές των αντιπάλων έχουν προκαλέσει ανεπανόρθωτες ζημιές στα πλοία μας και πολυάριθμες απώλειες. Περισσότερο να προσθέσω ότι οι στρατιώτες, είμαστε

όλοι καταρρακωμένοι. Το ηθικό μας έχει πέσει. Η ήττα μας είναι τόσο αναπάντεχη, που ακόμα δυσκολευόμαστε να το πιστέψουμε. Παρόλα αυτά, δεν το βάζουμε κάτω. Καταστρώνουμε ένα νέο σχέδιο και αποφασίζουμε να κάνουμε την επόμενη απόπειρα επίθεσης το βράδυ, έτσι ώστε το σκοτάδι να αποτρέψει τους υπερασπιστές των Συρακουσών από το να στοχεύσουν με ακρίβεια. Το νέο σχέδιο καταφέρνει να παραμερίσει την κακή μας διάθεση και να αναπτερώσει το ηθικό μας. Έχουμε πειστεί ότι υπάρχει ακόμη ελπίδα παρά την προηγούμενη πανωλεθρία μας. Μπορεί η νίκη μας να μην είναι αδιαμφισβήτητη, αλλά ένα πράγμα είναι σίγουρο: δεν θα ξανακάνουμε το ολέθριο λάθος να υποτιμήσουμε τον εχθρό.

Αργότερα, το σκοτάδι πέφτει, χαρίζοντάς μας κάλυψη. Επικρατεί ησυχία, καθώς πλησιάζουμε τα τείχη. Γνωρίζοντας πια τις δυνατότητες των αντιπάλων μας κινούμαστε με μεγάλη προσοχή. Η αγωνία του πληρώματος είναι σχεδόν απτή. Στρέφομαι στους συμπολεμιστές μου:

-Θα τα καταφέρουμε πιστεύετε; Ρωτώ

-Σίγουρα, απαντά ο πρώτος. Η προηγούμενη ανεπιτυχής απόπειρά μας βασιζόταν αποκλειστικά στο στοιχείο του αιφνιδιασμού. Οι Συρακούσιοι πλέον δεν έχουν αυτό το πλεονέκτημα, αφού είμαστε προετοιμασμένοι για τους καταπέλτες τους. Εξάλλου, με τόσο σκοτάδι οι πιθανότητες να μας πετύχουν είναι πολύ μικρές, συνεχίζει, μοιάζοντας όμως περισσότερο σαν να προσπαθεί να πείσει τον εαυτό του παρά εμάς.

-Ναι, μάλλον.....απαντά ο δεύτερος.

Ο δισταγμός του δεν περνά απαρατήρητος.

-Διστακτικός μου ακούγεσαι, αποκρίνεται ο πρώτος στρατιώτης. Με αμφισβητείς;

-Όχι, όχι...., απαντά βιαστικά ο άλλος. Να, είναι απλώς που την προηγούμενη φορά η αυτοπεποίθηση δε μας βγήκε σε καλό.

-Και τι προτείνεις λοιπόν; Να επιτεθούμε καταπτοημένοι; Ρωτώ.

-Όχι, δεν λέω αυτό. Έχετε δίκιο. Θα τα καταφέρουμε, συμφωνεί.

Η απάντηση αυτή φαίνεται να ικανοποιεί τον πρώτο στρατιώτη, ο οποίος επιστέφει στη θέση του δίχως άλλη κουβέντα. Εγώ όμως είμαι ανήσυχος. Η αλήθεια είναι ότι τα λόγια του συμπολεμιστή μου με τάραξαν, όσο κι αν δεν θέλω να το παραδεχτώ.

Ο στόλος προχωρεί. Όλα φαίνονται ήσυχα. Δεν μπορώ όμως να αποδιώξω το προαίσθημα πως κάτι κακό πρόκειται να συμβεί. Θαρρείς πως ένα αόρατο κακό ζυγώνει, παραμονεύοντας στις σκιές, έτοιμο να δράσει... Έτοιμο να επιτεθεί...

Ξαφνικά, ακούγεται ένας θόρυβος. Οι αισθήσεις μου έχουν οξυνθεί. Βρίσκομαι σε πλήρη ετοιμότητα. Αισθάνομαι αποφασισμένος. Αποφασισμένος να πολεμήσω οτιδήποτε είναι αυτό που μας επιφυλάσσουν αυτήν τη φορά οι Συρακούσιοι. Η αποφασιστικότητά μου, όμως, δεν διαρκεί για πολύ.

Από τα τείχη των Συρακουσών εμφανίζονται τεράστιοι γάντζοι, οι οποίοι αρπάζουν τα πλοία μας από την πλώρη, τα σηκώνουν στον αέρα και τα αφήνουν να πέσουν από μεγάλο ύψος, με αποτέλεσμα αυτά να συντρίβονται στα βράχια. Ο Μάρκελλος προσπαθεί μάταια να ανασυγκροτήσει τον στόλο. Το θέαμα είναι αποκαρδιωτικό. Τα ρωμαϊκά πλοία συντρίβονται σαν να είναι χάρτινα. Ο νους μου δεν μπορεί να συλλάβει το τι συμβαίνει γύρω μου. Είναι πλέον φανερό πως υπερεκτιμήσαμε τις δυνάμεις μας. Πώς μπορέσαμε ποτέ να πιστέψουμε ότι θα κερδίζαμε αυτήν τη μάχη; Πώς μπορέσαμε να πιστέψουμε ότι θα βγούμε από αυτήν ζωντανοί; Τα πλοία πέφτουν από τον ουρανό, στρατιώτες κρέμονται από τις αρπάγες στο έλεος των εχθρών. Αγωνιώδεις κραυγές και συντρίμμια συνθέτουν μια εικόνα εξωπραγματική. Στέκομαι ακίνητος. Γύρω μου το χάος. Οι θεοί έχουν ξεσπάσει την οργή τους πάνω μας. Έχει έρθει το τέλος...

Όχι, λέω στον εαυτό μου. Δεν μπορεί να τελειώσει έτσι! Δεν μπορεί! Πρέπει να υπάρχει κάποιος τρόπος να βάλουμε ένα τέλος σε όλο αυτό. Συγκεντρώνω όλο μου το κουράγιο και αρχίζω να κινούμαι προς τα τείχη. Σε μια τελευταία, απελπισμένη προσπάθεια να σωθώ, τρέχω με όλη μου τη δύναμη και ανεβαίνω σε μία από τις κλίμακες που έχουν απομείνει. Ίσως,

αν καταφέρω να φτάσω στα τείχη, να μπορέσω να βοηθήσω. Ανεβαίνω όσο πιο γρήγορα μπορώ.

-Σχεδόν έφτασα....., μουρμουρίζω στον εαυτό μου. Λίγο ακόμη και...

Δεν καταφέρνω να τελειώσω την πρότασή μου. Νιώθω την σκάλα να ανασηκώνεται. Γυρίζω και στη βάση της βλέπω μια τεράστια αρπάγη. Το θάρρος μου με εγκαταλείπει. Κοιτάζω τη βάση της σκάλας ανήμπορος να κουνηθώ. Ο φόβος με κυριεύει καθώς η σκάλα ανεβαίνει όλο και πιο ψηλά. Κρατώ την σκάλα όσο δυνατώτερα μπορώ. Οι αρθρώσεις των δαχτύλων μου έχουν ασπρίσει από την πίεση.

Η ανοδική μου πορεία σταματά. Η σκάλα παραμένει ακίνητη για μερικά δευτερόλεπτα. Η σκάλα πέφτει. Μαζί της κι εγώ.

Νιώθω τον πόνο της πρόσκρουσης μόνο για μια στιγμή...

Μελίτα Νικολαΐδου, Β3